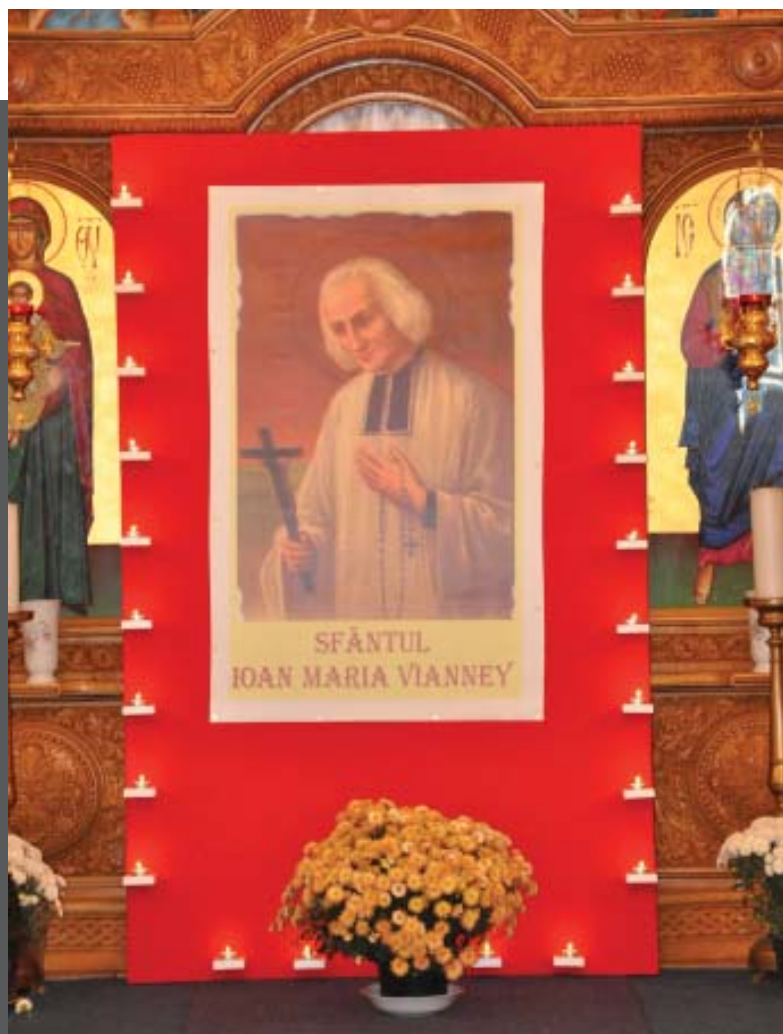

ANUL SACERDOTAL

ROZARUL PENTRU PREOTI

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății

„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVI Nr. 10 (190) octombrie 2009

Luna octombrie, luna Sfântului Rozar

Se povestește că Sfântul Petru era cam neliniștit văzând că de foarte multe ori sufletele intră în Paradis fără să i se prezinte. El nu are voie să greșească, răspunde de siguranța de la poarta Paradisului. Trebuia făcut un control imediat. Dar ce i-a fost dat să vadă?! Din înalt, Sfânta Fecioară părea că pescuiește. Cu un Rozar, liniștită, trăgea sufletele, apoi le dădea Fiului său care stătea lângă ea iar Isus le ducea în Paradis.

O reeditare a Pescuirii miraculoase?

Rozarul este mijlocul secret al Mariei prin care ne atrage la ea, pentru Isus! Maria, mama noastră, ne conduce la Fiul său. „Cu toate că are o caracteristică mariană, Rozarul este o rugăciune cristologică”.

Această „Născătoare de Dumnezeu...” sau „Bucură-te...”, pe care o recităm unii și alții, ne duce spre Maria, care, la rândul ei, ne duce la Isus. Centrul de gravitate a „Născătoarei”, care este ca o osatură între prima și a doua parte, este numele lui Isus. Uneori, în timpul recitării, centrul acesta de gravitate dispare ca să avem în față misterul lui Isus ca să-l contemplăm. În adevăr, accentul dat de numele lui Isus și de misterul său face ca Rozarul să devină deosebit de fructuos.

Uneori Rozarul se recită în mare grabă, uitându-se că este o rugăciune contemplativă. Scopul nu este să recităm multe „Născătoare...” cât mai repede posibil, ci să medităm în liniște momente din viața lui Isus.

Astfel, încet, încet, Maria ne învață să-l cunoaștem pe Fiul său și să ne lăsăm modelați de Evanghelie. Și tot puțin câte puțin, ea imprimă fața lui Isus în inima noastră ca apoi noi să ne asemănăm Lui.

Sunt mai multe maniere pentru a recita Rozarul.

Se poate recita în întregime sau numai părți din el. Se poate ruga o singură persoană sau în comunitate, îl poate recita un suflet simplu sau un mare teolog. Îl pot recita pelerinii în drum spre sanctuare. De asemenea, cei mici și umili, dar și mari personalități, într-un cuvânt toți cei care doresc să petreacă un timp cu Maria. Îl mai recită bolnavii, blând, profund, cu toată speranța vindecării. Toți cei care au Rozarul ca una din rugăciunile zilnice, prin recitarea lui se regăsesc reconfortați, mai puternici în a purta greul vieții. O modalitate de recitare este cea a Papei Ioan Paul al II-lea. Papa medita misterele și contempla cu Maria fața lui Isus, trecând prin memorie, cu Maria, evenimentele mântuirii care ne-a fost dată.

O recitare bogată în daruri este cea din familii: rugăciunea Rozarului în familie și pentru familie. Dacă micuții copii simt oboseala sau plictiseala, e bine să se roage doar o decadă, în felul acesta ei se obișnuiesc cu evlavia și rugăciunea mariană. Luna octombrie este Luna Rozarului. Este un dar al Providenței.

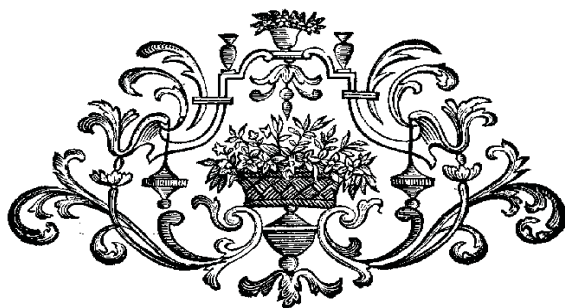
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Citim în viața Sfântul Lucian Martirul, că păgânii se converteau numai văzându-l. Era bun predicator, cum se spune în Evanghelie, „era făclie arzând și luminând”. Adică nu ardea numai în el însuși dragostea de Dumnezeu, dar focul care îl mistuia înlăuntru, arunca o lumină vie în afară, care lumina oamenii pentru a-i conduce pe căile mântuirii prin pilda vieții sale minunate.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ “Calea
Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Zilele noastre de tăcere.....	4	Cetatea Vaticanului în viața lumii.....	12
Anul Sacerdotal 2009-2010.....	6	Bucuria de a avea o Mamă.....	16
“Fecioria - castitatea consacrată		Papa Paul al VI-lea.....	19
Domnului”	8	Rozar pentru Preoți.....	20

Zilele noastre de tăcere

„Tace et meditare”

Singurul climat care ne pune în dispoziția de-a descoperi și fixa adevărurile, realitățile și legăturile obiective dintre lucruri, dintre Om și Dumnezeu, dintre Suflet și Destin, e climatul tăcerii și singurătății.

„Tăcerea este elementul în care toate lucrurile mari se formează și se adună, pentru ca în cele din urmă să răsară împlinite și mărețe la marea lumină a Vieții pe care au s-o stăpânească. Virtutea nu lucrează decât în Taină”.

Ca să explorăm această țară, ne-am adunat opt dintre membri Asociației „Cruciada pentru Viața Creștină”, la Seminar, și între 26 până la 29 august am revenit la noi înșine, la gândurile curate, la rugăciune, la meditația lungă, cu capul în palme, în Capela unde străjuia candela roșie.

Am vrut să ne găsim pe noi, și înlăturând tot ceea ce distrage, să-l întâlnim pe Dumnezeu.

„Toate mulțumirile omenești lasă gol în urma lor. Toate îți măresc însetarea” (Mareșal Lyautey). Departe de oamenii ce ne încurcă, am căutat revenirea la Izvoare.

Am avut opt conferințe:

1. Vremea tăcerii - Ceasul stăpânului. „Cuvântul lui Dumnezeu e prieten cu Tăcerea. Vrei să-l asculți? Caută tăcerea, caută

singurătatea, mai cu seamă cea lăuntrică, ce-i „un act de voință”. Să tacă fantezia, patimile, să vorbească judecata și credința.

2. Întâlnirea cu mine însumi. În tăcere, mai întâi mă întâlnesc cu mine. „Cunoaște-te!” Și recunoaște că „ești un prăbușit” ce fără istov cauți să te ridici și cazi mereu în mândrie și senzualitate, două focare sinistre în orbita ființei tale. Splendide cuvinte de încheiere ale Mareșalului Lyautey: „În anii trecuți, în mijlocul unei dureri, îmi ziceam: să revin la cărți, la prieteni. Și nu mă simțeam satisfăcut. După fiecare durere, după fiecare deznădăjduire, îmi voi zice de-acum: (continuare în pag. 5)

să ne întoarcem la Dumnezeu. Căci suntem prăbușiți”.

3. Pe urmele Tale, Doamne! „Sângele pleacă din inimă și se ntoarce. Apa pleacă din cer și în cer se întoarce. Eu am purces de la Tine, Dumnezeul meu, și rătăcesc pe căile lumii fără să mă gândesc că la Tine trebuie să mă întorc” (Gino Novelli). Tânguirea păcatului am simțit-o, Doamne, din mine, la Tine trebuie să mă întorc!

4. Cuvântul Întrupat. „Toată viața omenească strigă spre El, nici o problemă a destinului omenesc nu poate fi real soluționată fără de El” (Foerster). Să ne formăm convingerea că Isus e Cineva pentru noi, singurul Cineva care face ca viața noastră să fie mare și nestrămutată.

5. Cuvântul prezent. Sfânta Împărtășanie. Logica Iubirii: întâlnirea celor ce se iubesc. Prezența Pâinii în pâine a simțit-o evreul Herman Cohen, ce se converti și deveni carmelitan, în fața ostii consacrate. Prezența Cuvântului l-a atras, l-a înviat pe Lazăr. Isus al Evangheliei, al istoriei, al credinței este acolo, singura Pâine a sufletului.

6. Jertfa. „Să ne cucerim prin violență”. (Ern. Psichari). Trecerea de la tine, cel prăbușit, la Isus, restauratorul omului, se face prin jertfă, prin răstignire.

Jertfa e nimicirea a tot ce se opune glorificării noastre. „Învață să mori, aci-i toată filozofia”. (Platon), să mori ca să lași frâu liber vieții în tine. Asta-i condiția ca să primești Cuvântul, Adevărul și Viața.

7. Aforismele vieții îndumnezeite. „Să ai conștiința că ești un suflet” (J. Riviere). „Viața este să fie cucerită, nu trăită”, „Eroismul este adevăratul sens al vieții” (W. James), „Un suflet ce se roagă ridică lumea” (Pr. Gratry), „Dacă nu poți fi un foc pe munte, fii o lampă în casa ta” (Un autor englez), „Eroismul tău, entuziasmul tău, misiunea ta este să te păstrezi în harul sfinților”.

8. Iubirea: focul Vieții creștine. Isus e foc, diavolul e gheață. Focul nu-l poți ascunde în sân. Mergi cu dragostea ta creștină la cel sărac, deplin sărac sau sărac în inimă, în suflet. Caută să înlături mizeria. Toți semenii sunt răniți. Ajută-i!

Să încheiem zilele de reculegere cu o cercetare a bolnavilor din spital, dându-le din noi și dinte-ale noastre. Dacă frații noștri tineri ar trăi ceasurile pe care le-am trăit noi în tăcere, ar simți mai mult nevoia lui Cristos cel Viu în viața lor prăpădită.

Ep. Ioan SUCIU

Preasfinția Sa Louis Pușcaș în amintirile celor dragi

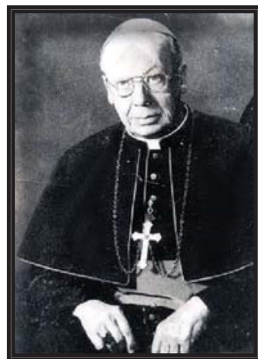
1915-2009

A fost un preot iubit, un Episcop respectat și un om iubitor de Dumnezeu. Dar pentru cumnata lui Barbara, Episcopul Louis Pușcaș va fi și un mare povestitor.

“I-am ascultat povestirile de atâtea ori, încât le-aș putea reproduce oricând” ,spune Barbara Pușcaș din Aurora, Illinois, USA. “Dar modul în care le povestea..., până la deznodământ erai hipnotizat. Nu sunt sigură dacă toate erau adevărate, dar erau amuzante.”

Dar povestitorul a avut și o poveste a lui, una care a ajuns la un capitol pământesc final sâmbătă, când Preasfinția Sa a trecut la cele veșnice în orașul său natal, Aurora, la vârsta de 94 de ani. Episcopul Pușcaș a fost prima generație dintr-o familie de români-americieni, fiu de emigranți, și a devenit primul Episcop greco-catolic român prin intermediul Bisericii „Sf. Mihail” din Aurora.

A făcut studiile teologice în Oradea și Roma și a fost hirotonit în anul 1942. A slujit timp de 20 de ani în Pennsylvania înainte de a primi permisiunea de a se reîntoarce în Aurora și numit preot al Bisericii Greco-Catolice „Sf. Gheorghe” în anul 1965. A slujit acolo pentru mai mult de 18 ani și a devenit Episcop în anul 1983 - primul Episcop al nou-createi Eparhii Greco-Catolice de Canton,

statul Ohio, USA, la înființarea căreia a și ajutat. Barbara Pușcaș l-a întâlnit pe Episcopul Pușcaș numai după căsătoria cu fratele acestuia, fostul șef al Poliției din orașelul Aurora, Victor Pușcaș. Ea spune că l-a considerat fermecător pe părintele Louis încă de atunci. Când Victor Pușcaș a decedat, în anul 1994, Louis s-a îngrijit de văduva îndoliată, ajutându-o să-și îngrijească copiii. “M-a adoptat,... sau el l-am adoptat. Nu sunt sigură,” a afirmat Barbara Pușcaș.

După cum spune vechea prietenă de familie, Sylvia Bellus din Aurora, Episcopul i-a ajutat întotdeauna pe tineri. Față de cei doi copii ai familiei Bellus a fost de asemenea întotdeauna atent, și chiar le-a dat recomandări pentru facultate: unuia pentru Universitatea Loyola și celuilalt pentru Universitatea DePaul.

“Soțul meu (Stephen Bellus) s-a îmbolnăvit la vârsta de 29 de ani.

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Starea sănătății lui a fost precară pentru tot restul vieții. Louis m-a ajutat să am grijă de copii,” a afirmat Sylvia. “O să ne lipsească mult. A fost un prieten bun pe care puteai conta întotdeauna.”

Familia Bellus l-a întâlnit pe Episcop atunci când a venit ca și paroh al Bisericii „Sf. Gheorghe”. Sylvia a spus că primul lui ordin administrativ a fost acela de a construi o nouă biserică. În acel timp membrii parohiei se întâlneau într-un demisol. Biserica, la construirea căreia a ajutat, stă încă mărturie pe Rural Street 720, Aurora, Illinois. Episcopul Louis Pușcaș și-a petrecut ultimele 10 luni în stare destul de gravă și a trăit majoritatea celui timp în centrul medical Provena McAuley Manor. Către sfârșit, Episcopul și-a pierdut echilibrul și auzul, și cu toate că familia a crezut că va trăi până la 100 de ani, a trecut la cele veșnice în mai puțin de o lună de la cele aniversarea celei de-a 94-a zile de naștere din 13 septembrie. “Greutățile au venit una după alta,” a afirmat Barbara Pușcaș. “Dar niciodată nu s-a plâns.”

Barbara Pușcaș a afirmat că, deși a încetinit în ultimii ani, Louis Pușcaș a rămas prieten fidel familiei și Bisericii. A fost remarcabil în realizările lui ca și preot și Episcop, dar sunt lucrurile mărunte - discuțiile pe marginea evenimentelor sportive, timpul petrecut la mesele în familie și cu copiii - ca cele mai plăcute amintiri. Îmi va fi foarte dor de el”.

Pr. Cristian Laslo

Eu rămân cu Tine

Când vei scoate mărturisitori
Preoții care-au scăpat de moarte,
Tu pe mine, Doamne-n închisori,
Să mă lași în lanțuri mai departe...

N-aș afla în lume atâta zel,
Nici așa putere de iubire,
Cât am pus pe ușa de oțel
Când am sărutat-o-n pătîmire.

Nici viața lungă n-ar da atâta-ardoare
Cât am pus în gratii de-a plâns Cerul,
Cât s-a scurs în ziduri de-nchisoare,
Cât a sorbit lespede și fierul.

Nici mai mare jertfă da, nu pot
Decât picură pe cruce vinul,
Decât urcă-n ardere de tot
Foamea, frigul, piatra și pustiul.

Iar sfârșit mai nobil și mai dăruit
Ție-a-ți închina, nu-i cu puțință
Decât inima ce s-a jertfit
În martiriu-ncet pentru credință.

Nici buzele arse de febră și ger,
Nici mâinile-n rugă, uscate,
Nici privirea-n lacrimi către Cer
N-au cerut vreodată libertate.

Ci sufletul răpit în Sfânta Treime
Să Te-adore mistic în intern
Ca-n nemărginiri de profunzime,
Să nu știu de-i temniță-ori Raiul etern.

Din suflet Tu toarnă-ți un tainic potir
Umplut de ființa-ți cerească,
Privind tot la Tine, cum trec anii-n șir,
Nici pleopa să nu mai clipească.

Dacă mi-ai deschide-acum c-o-ntrebare:
„Vrei să pleci cu lumea ce se duce?”
Ți-aș răspunde: „Stau în închisoare,
Eu rămân cu Tine-n chin pe cruce!”

**Ioan Andrei, „Cruci de gratii”,
Ed. Helicon, Timișoara, 1992**

„Fecioria - castitatea consacrată Domnului”

O nouă carte a Pr. Bernard Stef A.A., apărută în Ed. Buna Vestire, Blaj, 2009, „Fecioria-castitatea consacrată Domnului”, se adaugă celor apărute în intervale aproape regulate, cărți destinate de autor să ridice în lume și în suflete „Împărăția lui Cristos”.

Indemnul la lectura cărții nou apărute îl face IPSS Lucian în cuvântul introductiv, „Semn puternic al prezenței lui Cristos”, afirmând că renunțarea la multe din bucuriile vieții pentru a-l urma pe Cristos nu este numai pentru cei care au ales calea vieții consacrate, ci pentru toți oamenii, și pentru cei ce au ales starea căsătoriei, pentru toți creștinii.

„Cuvântul înainte” al autorului orientează intrarea în lectură prin câteva explicații legate de geneza cărții. Manuscrisul lucrării a așteptat timpul potrivit să fie tipărit. Acest timp este cel de azi, al postmodernismului, caracterizat prin absența sacrului și relativism, indiferentism religios, căderea vocațiilor, înstrăinarea de Biserică și ateism, prin dificultățile de transmitere a învățăturii creștine, timp în care atâtea influențe negative asaltează sufletul omului și adesea îi clatină certitudinile morale (dacă ele există!).

Cartea Părintelui este un îndemn adresat omului, îndemn care s-ar rezuma în cuvintele: Înapoi la Divin, la valorile creștine și la virtuțile morale pierdute! La baza acestora poate fi

castitatea, în înțelesul propriu, dar și cu înțelesul de „renunțare” pentru Cristos, pentru regăsirea „sufletului curat” atât de necesar tuturor celor care urmează chemarea Domnului. De aceea cartea se adresează în primul rând persoanelor consacrate, care prin viața lor țin „echilibrul spiritual al omenirii”, dar și acelor care trăiesc în lume și simt această chemare. Puternica notă de autenticitate proprie cărții rezultă din chiar elementele biografice ale autorului, el însuși preot și călugăr.

Cartea este structurată în șase capitole: „Fecioria-castitatea consacrată Domnului”, „Roade obținute. Mijloace de a o păstra”, „În actualitate”, „Ceremonialul pentru primirea în rândul fecioarelor consacrate” și „Stil de viață creștină. Rugăciuni”.

Fundamentul întregului conținut al cărții este Sfânta Scriptură. În paginile Cărții Sfinte se găsește chemarea la viața consacrată, în chiar cuvintele Mântuitorului: „Veniți după Mine!”, adresate Apostolilor care au renunțat la tot și l-au urmat.

Privirea și analiza din punct de vedere istoric a castității alcătuiesc primul capitol.

Chemarea la viața consacrată este un dar, nu însă pentru oricine, dar prezent în toate timpurile. Viețile consacrate sunt numeroase. Sfânta

(continuare în pag. 9)

Fecioară Maria și-a consacrat castitatea Domnului, Sfântul Pavel, fecioarele martire și atâția bărbați și femei începând cu Biserica primelor veacuri și până azi. La început celibatul se trăia în familie, din secolul al IV-lea, odată cu apariția mănăstirilor, acestea concentrează viețile consacrate. Celibatul se poate trăi și în lume, sunt situații de familie, de boală, situația văduvelor sau absența vocației pentru căsătorie. Se exclude însă „celibatul urmat din comoditate”.

Capitolul al II-lea se ocupă de roadele obținute prin viața consacrată. Transmiterea vieții, paternitatea și maternitatea, există și la persoanele consacrate, dar pe plan spiritual, căci sufletele consacrate ajută pe om să se mântuiască, să-și sfințească viața și să o sfințească și pe a semenilor. Exemplele aduse sunt viețile Sfintei Tereza de Pruncul Isus, a vieții Sfintei Ecaterina de Siena și a Sfântului Ioan De la Salle (1651-1719, întemeietorul Congregației Frații Școlilor Creștine, care se ocupă de educația elevilor, înțelegând procesul educativ ca o responsabilitate a întregii comunități, preoți, profesori, laici, părinți și elevi; elevul fiind protagonistul procesului de formare).

Idealul vieții consacrate este împlinirea voinței lui Dumnezeu și cel mai înalt model de împlinire se regăsește în răspunsul dat Îngerului de Preacurata, „la propunerea de a fi Mama lui

Mesia”: „Iată roaba Domnului, fie...”.

Autorul enumără „semnele” după care se recunoaște chemarea la viața consacrată și importanța evlaviei către Sfânta Fecioară în viața celui chemat. Aceasta explică îndemnul dat preoților, călugărilor și călugărițelor de a-și încredința viețile ocrotirii Preacuratei.

Despre „vot”, act de religie, actul prin care se reiau în fața lui Dumnezeu toate promisiunile de la Botez, tratează capitolul al treilea, cu sublinierea că votul este o jertfă „făcută lui Dumnezeu din iubire” și a cărui nerespectare înseamnă păcat. Votul mai are câteva particularități: este liber, făcut numai în fața lui Dumnezeu în urma unei judecăți serioase și fără vreo constrângere. Voturile călugărești se fac ținând seama de Ordinele în care se intră. Dar și laicilor li se cere atenție deosebită, căci „este mai bine a nu promite decât a promite și a nu împlini”. Votul corect aduce întotdeauna mărire lui Dumnezeu și folos sufletului. Cât privește votul castității, promisiunea de a se păstra sufletul și trupul curat, se poate face pentru un anumit timp: o săptămână, o lună, pentru toată viața, dar întotdeauna cu sfatul unui director spiritual. Pentru a împlini o astfel de promisiune este nevoie de rugăciune și Pr. Bernard Stef îmbogățește paginile cu rugăciuni, cu deosebire

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Voyages humanitaires et de découverte, 1991-1992

De retour en France, nous n'arrivons pas à bien dormir, les souvenirs se bousculent dans notre tête: la grande misère, l'atmosphère de méfiance et de suspicion, mais aussi le français parle partout, et l'accueil si fraternel et émouvant reçu à chaque étape.

Deux rencontres nous ont le plus marquées: le Cardinal Todea et sa forte personnalité et Vincent Cernea, avec sa demande simple et directe. Comment répondre à l'appel qui nous a été lancé?

Nous, nous rendrons compte que la petite Eglise Gréco-Catholique, tout juste sortie des catacombes et animée d'une immense volonté de revivre, est en effet totalement ignorée en France. Alors notre premier geste est de distribuer le document de Vincent sur l'Eglise Gréco-Catholique à la porte de la cathédrale de Troyes, où nous recueillons nos premiers sympathisants. François rassemble en deux petits colis les médicaments et matériels demandés à Bucarest. Mais comment les faire parvenir? Par courrier, c'est impossible.

Des amis dirigent François vers Michel Vicaire, président d'une association pour la Roumanie, „l'Aube à Turda”. „Bien sûr, vous pouvez nous confier le transport de vos colis, mais ce serait beaucoup mieux si vous étiez le 4-ème véhicule de notre convoi prévu pour novembre 1991”. Il lui propose aussi un copilote, Jacques Chevalier, qui a connu la Roumanie en 1939 et voudrait revoir le pays et Bucarest. Ils vont avoir le temps de faire connaissance au cours des 5000 km de trajet aller et retour avec l'utilitaire Volkswagen double cabine bâche et bourré de vêtements, livres, médicaments, produits d'entretien et alimentation rassemblés auprès des amis.

(à suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Voiaj umanitar și de descoperire, 1991-1992

La reîntoarcerea în Franța, nu am dormit prea bine, amintirile ne năpădeau: sărăcia, atmosfera insuportabilă de neîncredere și de suspiciune, dar de asemenea limba franceză vorbită peste tot, primirea atât de fraternă și emoționantă de fiecare dată.

Două întâlniri ne-au marcat cel mai mult: cea cu Cardinalul Todea și puternica sa personalitate și cea cu Vincent Cernea, cu cererea sa simplă și directă. Cum vom răspunde la apelul lansat?

Ne vom reîntoarce, pentru că mica Biserică Greco-Catolică, ieșită pe dreptate din catacombe și animată de o imensă voință de viață, este, în adevăr, cu totul ignorată în Franța. În momentul acela primul nostru gest a fost să distribuim informația - document despre Biserica Greco-Catolică, dată de Vincent, la ieșirea din Catedrala din Troyes, unde noi am adunat primii simpatizanți. Francois a strâns în două mici pachete medicamentele și materialele cerute la București. Dar cum vom face să le parvină? Prin poștă era imposibil.

Prietenii l-au îndrumat pe Francois spre Vicarul Michel, președintele unei asociații pentru România „l'Aube a Turda”. „Bine-nțeles, puteți să ne încredințați transportul pachetelor voastre, dar va fi mult mai bine dacă voi veți conduce al 4-lea vehicul din convoiul nostru prevăzut pentru noiembrie 1991”. Totodată a propus un copilot, Jacquws Chevalier, care a cunoscut România în 1939 și dorea să revadă țara și Bucureștiul. Ei au avut timp să se cunoască în drumul de 5000km, dus-întors, în Volkswagen cu dubla cabina cu prelată și plină de îmbrăcăminte, cărți, alimente adunate de noi pentru prieteni.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

după Alexandru Todea, „Rugăciunea tineretului”, Blaj, 2001, pag. 273, și rugăciuni către Sfântul Iosif.

Capitolul al IV-lea tratează situația fecioarelor consacrate în Biserica de azi. Privind în urmă, în istorie, documentele atestă atragerea tinerelor, începând din secolele X-XI, spre viața călugărească organizată - era alcătuit și un ceremonial liturgic în acest scop. După Conciliul Ecumenic Vatican II, s-a acordat iarăși un loc important celibatului trăit în lume de fecioare sau văduve. Pentru aceste persoane, Papa Paul al VI-lea a promulgat în 1970 un nou ritual; în urma acestor dispoziții, viața consacrată trăită în lume cunoaște o dezvoltare remarcabilă. Congresul ținut la Roma în anul 2008 cu tema „Virginitatea consacrată în lume; un dar pentru Biserică și în Biserică” s-a bucurat de prezență reprezentanților tuturor continentelor. Participanții la Congres au fost primiți în audiență de Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea. În cuvântul său, Papa a apreciat „Ordinul Fecioarelor Consacrate în Lume”, i-a remarcat dezvoltarea de după Conciliul Vatican II și susținerea de către Episcopi. Trăind după modelul Mariei, fără vreo schimbare exterioară particulară, fiecare în contextul său de viață, cu stiluri și modalități diferite în a trăi consacrarea, dar cu o carismă unică: „dăruirea totală lui Cristos și fidelitatea față de El”, viața acestor persoane este pentru lume „o

mărturie de iubire și un semn vizibil al Împărăției ce va veni”, a afirmat Papa.

Ceremonialul pentru primirea în rândul fecioarelor consacrate în lume este cuprins în capitolul al V-lea. Sunt câteva momente în acest ritual care dau claritate drumului ales: libertatea alegerii, promisiunea de a-L cunoaște, a-L iubi și a-L servi pe Isus Cristos, acceptarea vieții de rugăciune, de jertfă, de practică a virtuților, cunoașterea și trăirea Evangheliei, servirea aproapelui. După primirea veșmintelor-simbol, ca semn al lepădării de lume, candidata își pronunță promisiunea și semnează actul final. Cu rugăciunea pentru statornicie a celei primite în Ordin, ceremonialul se încheie.

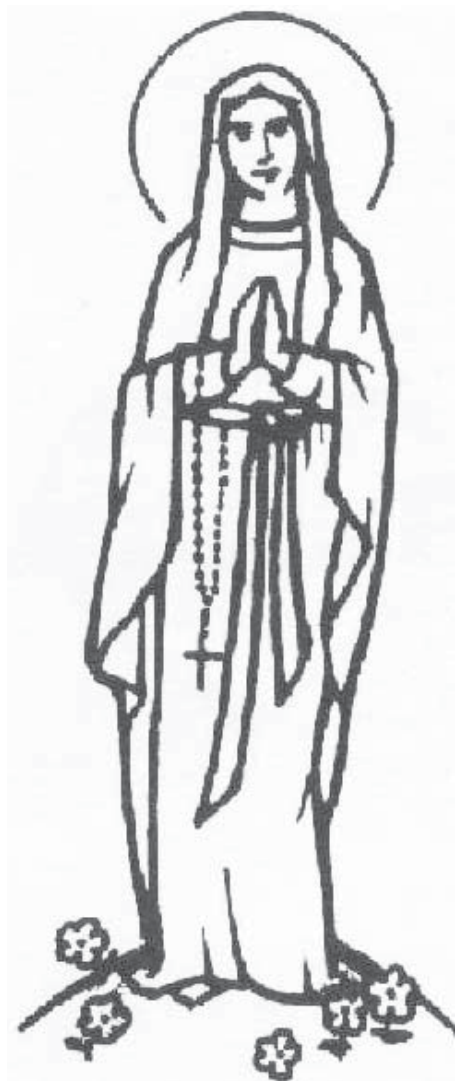
Capitolul al VI-lea - Stil de viață creștină. Rugăciuni -, se adresează deopotrivă fecioarelor consacrate cât și oricărui creștin dornic de a merge pe drumul perfecțiunii.

Castitatea persoanelor consacrate este superioară castității conjugale, explicațiile acestei realități se găsesc la Sfântul Augustin. Persoanele consacrate se caracterizează prin iubirea față de Dumnezeu și semenii, prin viața trăită pe urmele lui Isus și prin stăpânirea de sine, prin practicarea virtuților: răbdarea și blândețea, credința vie, speranța și cele trăite de Sfânta Fecioară Maria: umilința, mortificația și evlavie. În recomandarea virtuților,

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Pr. Bernard Stef apelează și la învățăturile Episcopului Martir Ioan Suci. Următoarele pagini ale cărții, „Program de rugăciune”, cuprind rugăciunile obișnuite, Actele virtuților și Litania umilinței, o rugăciune mai puțin cunoscută, dar cât de necesară azi!

„Meditația. Îndreptar sau model pentru orice meditație” oferă cititorului celei mai înalte forme de rugăciune, rugăciunea mintală, și-i pune în față modelul unei astfel de rugăciuni structurată în patru părți distincte și unitare în același timp: Rugăciunea pregătitoare; Considerații și reflexii; Aplicarea la sine și Înălțarea la Dumnezeu.

Recomandăm lectura cărții „Fecioria-castitatea consacrată Domnului” a Pr. Bernard Stef pentru mai multe motive. În primul rând, ajută pe cititor să cunoască mai bine Biserica Catolică, în care viața consacrată a celor care trăiesc în lume are un loc bine determinat, dar mai puțin cunoscut. Deși nu este bogată în pagini, cartea este densă într-un conținut bine armonizat, care se adresează, deopotrivă, și persoanelor consacrate, și laicilor, pentru toți fiind, dincolo de informație, un ghid spiritual. În același timp ea mărturisește un adevăr: într-un anumit context istoric, independent de voința Bisericii și a credincioșilor ei, pot apărea condiții defavorabile, dar, dacă „fiecare ar fi în Biserică ceea ce ar trebui să fie”, revenirea la normalitate ar fi mai rapidă. Și Pr. Bernard Stef chiar acest lucru ne învață: cum și ce trebuie să fim în viață, pentru că Împărăția lui Dumnezeu să stăpânească în suflete și în lume.

Otilia BĂLAȘ

Cetatea Vaticanului în viața lumii (II)

„O îndatorire, chiar nerecunoscută de nimeni nu pierde din integritatea esenței sale”

Simone Weil, Lenracinement

1930. În 2002 ponderea populației rurale a scăzut la 47,3%, iar din această populație rurală doar o parte se ocupă cu agricultura. Comunismul a transferat de la sate spre orașe cam 9 milioane de țărani. A dezrădăcinat un segment uriaș al populației pentru a crea o clasă muncitoare docilă care nu s-a rupt complet de sat, dar nici nu

Toată lumea se întreabă ce se întâmplă cu noi, cu lumea noastră? Nu mai există dreptate, nu mai există legi, nu mai există autoritate, nu mai există cinste, nu mai există rușine, nu mai există respect, familiile se destramă, criminalitatea crește, aroganța domnește... De ce?

Ați înălțat vreodată un șercan? V-a plăcut cum zbură, cum vă privea vesel și ce plin de importanță își mișca coada?

Ați înțeles ce ține șercanul acolo sus? Dacă spuneți vântul, este doar foarte puțin adevărat. Alceva îl ține acolo sus! Sfoara, legătura fermă cu mâna ta, constrângerea de a folosi vântul, forța care-l reține să nu fugă, forța cel face să-ți dea ascultare.

Vi s-a întâmplat vreodată să se rupă sfoara ce ținea șercanul? S-a bucurat șercanul de libertate, de eliberarea constrângerii de a fi sus, frumos, vesel, de a vă face și pe voi veseli?

A intrat rapid în derivă, nu mai avea nici o lege, a fost luat de vânt, voi l-ați pierdut, iar el s-a izbit în final de pământ îngropând cariera de zburător și pe cea de sursă de bucurie pentru el și pentru voi...

Evoluția societății românești sau revoluția în marș.

Populația României interbelice era majoritar țărăneasă: 78,3% în

a devenit o populație urbană. Populația urbană a fost supusă unui atac ideologic „competent”, tot în același sens al transformării în masă de manevră. Vechea tablă de valori morale, sociale, economice a fost declarată reacționară și a suferit tratamentul rezervat dușmanilor poporului. Într-un interval de timp relativ scurt politica aceasta contra vechii table de valori a dat rezultatele așteptate de comuniști. Tabla de valori socialistă nu a avut
(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

nici o consistență. Lumea „știa” că nu este așa, dar făcea mereu ceea ce „nu era așa” și s-a obișnuit, a început chiar să-i placă. La vale aluneci fără efort, iar această oportunitate i-a fost oferită poporului cu dărnicie comunistă. Absența tablei de valori morale a favorizat creșterea buruienilor în societate și a distrus țesătura delicată a moralei individuale și sociale, atâta cât exista între cele două războaie. Perioada de după 1990 a legalizat expunerea gunoiiului de sub covorul roșu, reciclarea lui și cosmetizarea lipsei de morală în saloanele unui capitalism original și a unei libertăți fără frontiere și fără obligații cetățenești sau morale. Educația morală laică sau religioasă nu a constituit o preocupare pentru românul liber, postdecembrist. Individul alienat de la orașe și țăranul captiv al educației colectiviste au abandonat principiile morale ale religiei în favoarea individului „liber”, emancipat de apartenențele sale naționale, sociale sau religioase.

Omul liber, „descătușat” de constrângeri, devenit (uneori fără să vrea) propriul stăpân, a fost tentat (și nu a rezistat tentației) de a-și construi propriile legi de comportament social, religios, sexual. Construirea unor legi proprii merge în paralel cu respingerea în bloc a tuturor legilor și convențiilor existente anterior. Dacă numim în mod grotesc această distrugere și început de construcție cu final incert revoluție, (revoluție socială, revoluție morală,

revoluție sexuală) atunci trebuie să recunoaștem că atât la nivelul României cât și la nivel mondial suntem în plină revoluție. Toate revoluțiile anterioare au murit, revoluția actuală este permanentă, ne epuizează rațiunea, resursele, personalitatea, dar mărșăluiește vijelios în toate direcțiile.

Revoluția asta are totuși un nume: relativismul moral

Poziționarea omului în centrul Universului nu este o idee nouă. Protagoras (481 – 411) consideră că „omul este măsura tuturor lucrurilor”. Un alt principiu reprezentat de Protagoras este ca : “afirmațiile opuse sunt tot atât de adevărate”. Plecând de la principiul fundamental de mai sus - că omul, ca individ, este măsura tuturor lucrurilor - Protagoras ajunge la un subiectivism radical și concluzia este aceea că nu există un adevăr general-valabil. Consecințele fatale ale punctului de vedere protagorasian se descoperă mai clar în etică, în acea afirmație sofistă că “ce este răul, dacă celui care făptuiește răul nu i se pare că este rău?” Pentru Protagoras motivul determinant al voinței este plăcerea.

Pornind de la aceste rădăcini, negând a priori Revelația, bazându-se exclusiv pe rațiune, omul revoluțiilor industriale își propune să afle adevărul și să definească simțul moral. Și ajunge la concluzia că nu există adevăr absolut, că fiecare om poate ajunge prin rațiune

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

la „adevărul său”, la „morală sa”. Marx teoretizează calea de a rezolva toate problemele cunoașterii. Dacă identifici baza economică, „modul de producție” al unei anumite perioade istorice poți determina religia, filozofia și etica acelei epoci istorice. Cât despre adevăr, Marx îi dă o șansă adevărului absolut; el există, va apare la „sfârșitul istoriei” când baza economică a societății permanente va fi economia comunistă. Cum ar fi putut tocmai Marx să lase comunismul fără adevăr? Iată deci idealul, țelul din ce în ce mai îndepărtat: răbdați până la sfârșitul istoriei, când va învinge comunismul...

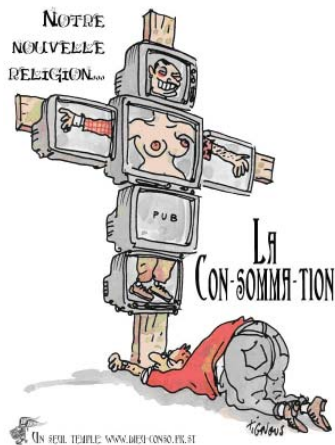
Ruptura aceasta cu ideile tradiționale a condus însă, în realitate, la alienarea totală a omului față de bine și adevăr [2].

Nu ideile filozofice au dictat însă derapajul gloatei. Gloata română nu este informată, nu-l citește pe Marx, nu are dileme existențiale. Are televizor, ziare de scandal, tabloide și i s-au creat condițiile fericirii momentane prin consumismul dezlănțuit. Fiecare își crează modelul său de fericire, este liber, are „drepturile universale ale omului” care-i permit să facă ce-i place, oriunde și oricând. Dacă nu este rentabil să furi în România, furi în Franța, Italia, Spania, ai doar dreptul inalienabil să circuli și să „ trăiești decent”! În mod logic această morală de subzistență nu este compatibilă cu nici o religie. Biserica rămâne totuși locul unde este de bon ton să

te duci să iei lumină de Paști, eventual adusă chiar de la Ierusalim de vreun politician în pană de alte idei, unde te mai duci și de Crăciun să colinzi, unde în mod obligatoriu te duci la cununii, la botezuri, la înmormântări, că (nu-i așa?) așa-i obiceiul strămoșesc...

Dar după ce ai ieșit din curtea bisericii începi să-i înjuri pe popi că prea și-au luat nasul la purtare și zic că orice faci este „cu păcat” și începi să dai sfaturi tendențioase „fă ce zice popa, nu ce face popa”, sugerând finuț, cum este românul, că popa face mai multe rele decât tine.

Relativismul moral este catastrofa etapei actuale de dezvoltare.

Necazul este că subminează și bazele societății și statului. Așa cum spune Jean Sevillea [1], „O societate în care jumătate din tineri se droghează și se distrează uitându-se la filme porno

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

este una dereglată. O societate în care familiile se destramă atât de repede este una dezechilibrată. O societate în care indivizii pierd obiceiul să se mai trezească de dimineață pentru că nu au de lucru nu este prea sănătoasă. O societate în care putem fi agresați urcând într-un tren nu funcționează. O societate care nu mai are încredere în cei care o conduc renunță să mai fie stăpână pe destinul ei.”

Atitudinea Bisericii Catolice față de relativismul moral

Vaticanul și chiar intelectuali care aparțin laicului catolic atribuie decadența Europei de după război părăsirii valorilor absolute în favoarea relativismului moral. Papa Benedict al XVI-lea, Marcelo Pera și alți intelectuali demonstrează aceasta spunând că după anii 60 europenii au abandonat masiv normele tradiționale cu adânci rădăcini în creștinism înlocuindu-le cu mereu schimbătoarele reguli ale unei morale relative. Astfel, activitatea sexuală este separată de procreare și conduce la declinul importanței familiei și la scăderea dramatică a populației europene a continentului. Un răspuns cu mare autoritate dat relativismului moral din perspectiva Romano Catolică vine de la Papa Ioan Paul II în enciclica *Veritas Splendor*.

La 18 aprilie 2005, în ajunul alegerii sale sub numele de Benedict XVI, decanul cardinalilor a ținut o predică în bazilica Sfântul Petru din

Roma al cărei nucleu a fost respingerea relativismului. Viitorul Papă afirmă: „A avea o credință puternică, conform Crezului Bisericii este adesea identificat cu a fi fundamentalist. În același timp relativismul, adică a te lăsa antrenat „de orice vânt doctrinar”, este văzut ca unica atitudine la înălțimea epocii actuale. Suntem pe punctul de a instaura o dictatură a relativismului care nu recunoaște nimic ca fiind definitiv și care dă ca ultimă măsură doar propriul ego și dorințele sale.”

În loc de încheiere

Problema relativismului moral nu poate fi tratată în câteva pagini și nici nu este o temă care poate fi uitată într-un sertar al memoriei. Este o problemă vitală a societății românești, este o problemă crucială a evoluției Europei.

Considerându-o ca atare, voi relua tema punându-i în lumină diverse fațete, prezentând opinii autorizate ale unor specialiști. Foarte mulți intelectuali și scriitori sunt preocupați de deriva morală a societății. De aceea și literatura dedicată subiectului este vastă.

Am folosit în compunerea materialului idei conținute în cărțile pe care le citez și informații de pe site-ul Vaticanului, cum ar fi enciclicile și discursurile papilor și a unor cardinali.

[1] Jean Sévillia; „Corectitudinea morală. Căutăm cu disperare valori”, Humanitas, 2009; [2] Tereza - Brândușa Palade; „Profeții relativismului moral. O istorie a transformării conștiințelor”, Galaxia Gutenberg, 2009

Ioan SORAN

Bucuria de a avea o Mamă

Sădește în inima ta bucuria de a avea o Mamă Cerească, Fecioară Precurată, Mama Lui Dumnezeu Întrupat. A adus bucurie părinților la nașterea Ei, a adus bucurie Cerului și lumii întregi. A înveselit pe Dumnezeu. La timpul hotărât, Îngerul Domnului a salutat-o printr-un îndemn la bucurie, apoi a informat-o despre misiunea Ei hotărâtă de Tatăl Cerească. Îi datorăm respect Maicii Sfinte, pentru că Domnul a apreciat-o și ni l-a născut pe Mântuitorul nostru.

Îi datorăm încredere, pentru că are putere de-a răspândi haruri și are disponibilitate pentru aceasta. Îi datorăm recunoștință pentru că este Învățătoarea Adevărului, este Refugiul păcătoșilor, este Viața și nădejdea noastră, este lumina speranței, salvatoarea creștinilor. Îi datorăm admirație, pentru că este un dar al Cerului și în același timp plină de dar. Îi datorăm ascultare și venerație, pentru că este Regina Cerului și a pământului, pentru că este Avocata noastră și înaltă pentru noi rugăciuni la tronul Lui Dumnezeu. Îi datorăm iubire Mamei noastre Regine, așa după cum și Ea ne iubește și luptă să moștenim Împărăția Cerului. Pentru că este Regină a îngerilor și a sfinților, la îndemnul Ei, ne vor deveni prieteni și vor mijloci pentru noi.

Dacă avem o astfel de Mamă, ce ne mai lipsește pentru a fi fericiți? Ce mult greșesc cei care spun că nu au motiv de bucurie! Înseamnă că nu o cunosc pe Mama Cerească sau nu au încredere în Ea.

De ce unii oameni sunt posomorâți, apatici, nemulțumiți? De ce sunt mereu grăbiți și reci? De ce soarele le apune chiar înainte de a răsări? Lipsa de entuziasm nu e benefică și tristețea ta îi influențează și pe

alții. Deprimarea îmbolnăvește, nu-ți irosi viața. Nu transmite tensiune în jur, nimeni nu o dorește. De ce ceartă, energie risipită, căutând zadarnic motiv pentru a fi fericit? Găsește-ți bucuria în lucrurile mărunte și încearcă să-ți afli libertatea, să-ți eliberezi inima de nimicuri. Să fii tu însuși.

Nu-ți mai amărî viața din cauza unor incidente mărunte, din cauza unui cuvânt de apreciere pe care nu l-ai primit sau din cauza unui cuvânt pe care nu-l doreai și l-ai primit. Împacă-te cu viața ta. Multe lucruri ce le consideri rele, pot fi aducătoare de haruri. De ce să te lași copleșit de problemele lumești, care te încovoie sub greutatea lor?. De ce nu te lași copleșit de prezența Mamei Cerești, care îți poartă sufletul spre sfere înalte, dumnezeiești?

Aceeași Mamă Maria, este a întregii omeniri! Fă tăcere în jur și ascultă-ți inima. Rămâi o clipă în rugăciune, în meditație. Invocă pe Mama. Ea nu va întârzia și vină. Îi vei simți prezența. Se va ruga cu tine. Abandonează-te cu totul Ei. Te va mângâia pe frunte cu o atingere suavă. Va revărsa asupra ta iubire. Îți vei recăpăta încrederea. Dacă ești fericit, vei vedea cu alți ochi pe cei din jur, vor fi și ei fericiți.

Lasă-te invadat de bucuria care-ți umple sufletul, îți luminează chipul încremenit într-un zâmbet, transpunându-te într-o stare de pace, îți adoarme simțurile, în timp ce inima tresaltă de...bucurie.

Nu irosi bucuria spontană și rugăciunea constantă spusă cu inima. Adu-I bucurie și Mamei tale și preamărește-O în cântece de laudă :

“Ave Maria, Mamă cerească, Tu ești Regina Cerului...!”

Silvia PANTIȘ

Papa Paul al VI-lea (VI)

Examinând fizionomia și viața Mgr. Montini de la începutul anului 1953, când a fost ridicat la demnitatea Pro-secretar de Stat și în anii următori când a ajuns Secretar de Stat, vom cunoaște mai bine personalitatea viitorului Papă.

Era zvelt, vioi, avea o privire strălucitoare și întrebătoare. Ii era remarcabilă sănătatea și rezistența sa în muncă devenise legendară la Vatican, unde își petrecea toate zilele fără să-și acorde o zi de vacanță sau un minut de răgaz, refuzând orice concediu. Trăia într-un spațiu restrâns, dar cu adevărat deosebit, Palatul vechi al Vaticanului cu interiorul creat de Rafael în 1513. Avea pentru folosință trei încăperi: o anticameră, salonul roșu și biroul. Trăia singur, de problemele gospodărești avea grijă o guvernantă în vârstă.

Mgr. Montini își începea ziua de 18 ore de muncă, cu celebrarea Sf. Liturghii la ora 6/30. Se așeza la biroul său unde lucra până la orele 15 sau 16 după-amiază. Masa pe care o lua constituia cu adevărat o destindere și era urmată de câteva minute de odihnă. Revenea la dosarele sale unde rămânea până la ora unu sau două după miezul nopții. În biroul său se succedau de-a lungul unei

zile numeroase personalități: prelați, diplomați, profesori universitari, jurnaliști etc. Îi asculta cu grijă, fără să manifeste vreun sentiment: „Lăsa oamenii să vorbească mai mult, îi asculta atent și dacă problemele erau modeste sau valoroase, orienta întotdeauna discuția spre cele mai înalte nivele”. De-o mare amabilitate, vorbind o limbă corectă și într-un stil elevat, Mgr. Montini era reputat pentru diplomația sa, manifestată întotdeauna, nu numai cu interlocutorii săi. Obişnuia să se adreseze simplu și direct, niciodată cu reticențe, „reticențele sunt deplasate la un preot”, spunea adeseori. Judecățile sale personale erau clare și motivate, dar dacă deciziile veneau de la Papă sau dacă transmitea o decizie pontificală, el fiind ultima autoritate, nu lăsa niciodată să se perceapă propriile sentimente. Sfântul Părinte va decide, Sfântul Părinte a decis, spunea fără comentariu.

A lăsat tuturor celor care l-au cunoscut impresia unei desăvârșite stăpâniri de sine și a unei inteligențe excepționale. A fost de-a lungul anilor o putere a Vaticanului, cu o activitate metodică, fără reproș, precisă și de mare valoare.

(va urma)

Rozar pentru Preoți

„Preotul este apărătorul adevărului, se înalță împreună cu îngerii, preamărește laolaltă cu arhanghelii, ridică pe altarul din ceruri jertfele, este părtaș la preoția lui Cristos, plămădește din nou făptura, reface în ea chipul lui Dumnezeu, o zidește din nou pentru lumea de sus și, lucrul cel mai important, este îndumnezeit și îndumnezeiește”, spunea Sfântul Grigore de Nazians. Și o spun și credincioșii Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, care au răspuns, în data de 17 octombrie, a.c., invitației lansate de parohia greco-catolică „Sfântul Gheorghe” din Oradea (din incinta Spitalului Clinic de Neuropsihiatrie) de a spune rozariul, timp de 24 de ore, pentru preoți. Chiar dacă așteaptă și pretind multe de la preotul lor, credincioșii din Oradea sunt conștienți că viața preotului este o luptă continuă. De aceea, enoriașii au încercat să le dovedească preoților că sacrificiile lor nu sunt zadarnice. Astfel, pe lângă practicarea iubirii față de aproapele lor, credincioșii orădeni s-au rugat alături de preoți pentru slujitorii lui Dumnezeu. Tema rugăciunii din acest an a fost „Preoții: model pentru cei credincioși prin cuvânt, purtare, dragoste, credință și curăție”. Evenimentul s-a înscris în rândul inițiativelor care marchează Anul Preoției.

Celebrarea a început, sâmbătă la ora 10:00, fiind condusă de preoții Sorin Crăciun, Ionuț Dobocan și Olimpiu Todorean. Aceștia le-au prezentat credincioșilor meditații, în cadrul cărora au creionat și figura Sfântului Ioan Maria-Vianney, modelul propus preoților de Papa Benedict al XVI-lea. Prin meditații, preoții și credincioșii, au conturat mai ales chemarea și menirea preotului.

Primii care au participat la manifestarea religioasă au fost copiii claselor I-IV ai Liceului Greco-Catolic; au urmat apoi copiii claselor V-XII ai Liceului Greco-Catolic, Asociația “Cercetașii Români Uniți - Oradea”, Preoți, congregații și ordine religioase, Asociația “Reuniunea Mariană”, Asociația “Vârsta a Treia”, Grupul “Alegria” de la Mănăstirea “Maica Domnului”, Asociația Generală a Românilor Uniți (AGRU), Studenți teologi de la seminarul „Sfinții Trei Ierarhi”, Studenții de la Colegiul „Sfânta Familie”; Asociația Terțiarilor Franciscani, Grupul “Preasfânta Inimă a lui Isus”, Grupul “Rozarul viu”, Credincioșii comunității “Sfântul Gheorghe”, Asociația Tineretului Român Unit (ASTRU) și Oratoriul “Maria Imaculată” de la Catedrala “Sfântul Nicolae”. Toate aceste grupuri au interpretat cântece religioase și au rostit rugăciunea meditată a Sfântului Rozariu și au reflectat la condiția și misiunea preotului etc. La final, părintele Olimpiu Todorean, parohul Bisericii Sfântul Gheorghe, i-a îndemnat pe preoți și pe credincioși să trăiască și să lupte în locul pe care l-a încredințat Tatăl, pentru ca, astfel, să se realizeze peste tot Împărăția Lui, să-și consacre viața pentru slujirea aproapelei și a fraților, dar și la o trăire a credinței autentice și a misiunii preoțești.

Crina DOBOCAN